

Milí čtenáři,

dostáváte do rukou sbírku mých padesáti balad, v nichž se snažím reagovat na současné domácí i celosvětové dění. Jde o ryze subjektivní pohled. V jednotlivých baladách se odráží, jak jednotlivé věci vnímám, jak se s nimi vypořádávám, co mi vadí a proti čemu protestuji.

Věřím, že aspoň některé z předkládaných balad Vás osloví a třeba Vás přimějí k zamyšlení.

Žijeme v době, kterou pokládám za nesmírně turbulentní a dynamickou. V době, kdy se systém (rozuměno kapitalistický) potácí v křeči a není schopen přinášet většině lidem více užítku než problémů.

Mnozí lidé tuto skutečnost vnímají. Chybí jediné – alternativa.

Řada lidí tuší, že je něco špatně, někteří dokonce přesně popisují, co je špatně a proč (např. Wolfgang Bittner – Dobyetí Evropy Amerikou či R. Buckminster Fuller – Velká celosvětová peněžní loupež), ale elity se zuby nehty drží u moci, třebaže se stávají nedůvěryhodnými a ztrácejí v občanech jakoukoli podporu.

Žijeme v době, kdy nenacházíme levici – neboť tzv. systémová levice podporuje to, proti čemu by měla hájit zájmy zaměstnanců, spotřebitelů, nezaměstnaných, seniorů – zkrátka občanů.

Je nám předkládán obraz kvadratury kruhu, tedy obraz „humanitního kapitalismu“. Proti tomu i Máchův Máj plný zborcené harfy strun působí nenápaditě a civilně.

Jestli současná fáze kapitalismu není něčeho schopna, potom právě humanismu. Jinak bychom nebyli svědky procesu, kdy stále více lidí nemá skoro nic – a stále méně jedinců kumuluje většinu zásadních zdrojů pro celé lidstvo.

Uvědomme si, že kolabují naše bazální životní funkce. Přestáváme dýchat, neboť si vyřezáváme plíce z těla (mýcení a vypalování deštných pralesů). Přestáváme se hýbat, neboť nám svazují nohy (lidé se stávají přes noc Řehoři Samsy z Kafkovy Proměny – jsou nezaměstnatelní, nepotřební – a dobří leda tak jako kanónenfutr pro další světovou válku). Přestáváme slyšet, neboť jsme ohlušeni mediální propagandou a záměrným omezením vzdělanosti na školách. Přestáváme vidět, neboť nám na oči lepší kulisy a simulakra a zakrývají tak prostou skutečnost. Přestáváme cítit, protože všude kolem nás páchne latrína dvojitých metrů, kdy jeden projev fašismu nás má děsit – a jiný máme vítat, kdy bolest a utrpení jedněch lidí v nás má vyvolávat milosrdenství, ale do jiných si máme kopnout, a kdy jedno mrtvé dítě nás má dojmout – a u jiného se máme tvářit, že neexistovalo. Na jednu stranu máme mít ústa plna sociálna a humanity, abychom byli na druhou stranu podepsáni pod naprosto asociální politiku. Oháníme se mírem, abychom jednomyslně volali po válce (proti tomu hlavnímu viníkovi všeho, pochopitelně).

Toto vše je prostředí, které po villonských baladách přímo volá.

Ještě, než se k nim dostanete, přečtěte si můj malý veršovaný povzdech, jenž není zhmotněn do balady. Přesto má silně baladický nádech.

Nemíním šířit skepsi a frustraci. Naopak, věřím, že naději ještě máme. Ale právě proto bychom podle mě měli dělat vše pro to, aby se naše nohy zbavovaly pout, naše oči klapky, naše uši sluchátek s propagandou, naše nosy mohly vehnat do plic aspoň trochu čistý vzduch, naše ruce získaly zase trochu citu – a naše hlavy začaly vědět - a následně kriticky myslet. Potom snad ještě nějakou malou šanci máme.

A náš svět dávno cizí...

Někdy dny uplynou
a srdce dál jsou suchá
čekání na kapku, to čekání se vleče
Pohár je obrácen, nůž bez ostří nás kuchá
s péčí dost podivnou - snad nebude to péče

Někdy se připozdí
aniž se přitom stmívá
světlo se ztratilo, tak bez tmy, beze světla
se žije nežije - je doba nepříznivá
a čekat na drozdí zpěv je jak žehnat metlám

Z řádků jsou mezery
a z mezer jasná slova
pávi se v zahradách zas budou naparovat
jenom ty zahrady - tak, mimochodem - zmizí

Z jihů jsou severy
už není, kam se schovat
zlato se tavilo, tavilo do olova
tam zase na tady - a náš svět?
Dávno cizí...

Prý je konec středověku
není mor a máme vlády
asi nemám špetku vděku
beru si vás do parády
Pětatřicet, nejsem mladý:
Těm, kdo víno vypijí
vytvářejí bestii
kážou vodu, má to grády
duši svorně zabijí
Těm se vzpírám – ze zásady

Na ebolu není léku
verbuje se do armády
majetky zas berou z fleku
pastýři – i s mnoha stády
Marně hledám silné klady
Laokóni nežijí
vždyť je přece v režii
mocných ovinout je hady
ať již sebou nešijí
Těm se vzpírám – ze zásady

Z pravdy lež je, je to k vzteku
naděláme rozumbrady
z těch, kdo mluví o člověku
v srdci kámen, v hlavách klády
Nemám dvakrát kamarády
Mám chtít moc? Dík, nechci ji
symptomy se neskryjí
vidím systém, jeho vady
Firmy hrají partii
Těm se vzpírám – ze zásady

Ohnout páteř před kyji
Divnou pachut' nesmyji
Pokrytci jen hájí zrady
Oligarchům s prémieí
Rád se vzepřu – ze zásady

Balada o vzdoru uměleckém...

Přišel dárek od Lucie:
Fandí panu Kellnerovi
(dobrý člověk ještě žije)
PPF si v klidu hoví
Zaražen jsem tedy slovy
že „soudruha Východ vábí“
Černý kočky mokré žáby
svobodně nám vše prý poví
Mistr Koller – žádá, aby
zase došlo na okovy

Když napadly Irák zmije
těla vezli na hřbitovy
nezněly tu melodie
co si počnou mnohé vdovy
Nevešly se do osnovy
Oděsa a protest chabý
lidi spálí jako šváby
Dusilová z lístku loví
že svobodě chybí hábit
zase došlo na okovy

Se Štětinou křičí: hyjé
proti Rusku, Putinovi
kytara už přímo vyje
ruské agenty pak loví
demokraté opravdoví
Stačí najít nové dráby
Řetěz balí do hedvábí
Blbost získá velkochovy
„Sekala je třeba zabít“
Zase došlo na okovy

Zazní songy u Kocáby
Ať se tu nic nevyrabí
Lež je zkrátka program nový
Elitáři mají štáby:
Zase došlo na okovy